

Arrest

nr. 118 885 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. U kwam op 2 mei 2012 in België aan. De volgende dag vroeg u een eerste keer asiel aan in België. Op 1/4/1385 (Perzische tijdsrekening, stemt overeen met 22 juni 2006 volgens de Gregoriaanse kalender) ging u uit in Teheran met een vriend en een vriendin, P. Y. (...), die tegen haar zin was uitgehuwelijkt. Het huwelijk had echter nog niet plaatsgevonden. P. (...) had haar chador niet aan. Bij een controle werden jullie alle drie overgebracht naar het politiebureau van Ashtiyan. In een aanpalende verhoorkamer hoorde u gegil. U bonkte op de deur die net werd geopend en bracht daarbij een politieagent ten val. P. (...) trok haar kleren aan. U leidde daaruit af dat zij verkracht was door de agent. U werd geslagen en verweten een buitenechtelijke relatie te onderhouden met P. (...). Tevens werd u beschuldigd van de aanval op een agent. De volgende dag werd u door de rechter veroordeeld voor deze feiten tot zeventig zweepslagen.

Na tussenkomst van uw neef bij de Sepah-e Pasdaran (Revolutionaire Garde) werd de straf omgezet in een geldboete. U betaalde deze en kwam vrij. U ging bij een vriend in Teheran wonen. Drie dagen na uw arrestatie hielden enkele medestudenten een betoging voor het betreffende politiebureau. Enkele van hen werden gearresteerd. Tot aan het overlijden van uw vader in 1389 (2010) kwamen politieagenten geregeld bij uw ouders naar u vragen. U vermoedde dat u gezocht werd voor het aanzetten tot rellen in 2006. U vluchtte uit Iran kort na Iraans nieuwjaar 1391 (maart 2012). Op 20 juni 2012 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing in uw eerste asielpcedure. Wegens het niet aantonen van uw persoonlijke betrokkenheid en uw laattijdig vertrek kon er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing bij arrest van 26 oktober 2012. Zonder naar Iran te zijn teruggekeerd diende u op 5 december 2012 een tweede asielaanvraag in. U bleef bij de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Na uw weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voelde u zich slecht. Een vriend, P. S. (...), nam u mee naar een (Nederlandstalige) kerk in Brugge. Omdat u niet verstond wat er gezegd werd, ging u vanaf augustus 2012 naar de Iraanse Kerk in Kortrijk. U las de Bijbel en raakte geboeid. In november 2012 verhuisde u naar het opvangcentrum in Arendonk. Van dan af frequenteerde u de protestantse Persians' Parish Kerk in Turnhout. Elke zondag woont u de vieringen bij. Op dinsdagen en donderdagen woont u de preek en de gebedsdienst bij. Eind 2012 maakte u voor zichzelf uit dat u christen wilde worden. Na de weigering van uw eerste asielaanvraag was u in een negatieve spiraal terechtgekomen. Toen u gelovig werd, viel alle last van uw schouders. Op 23 februari 2013 liet u zich dopen. U predikt over uw geloof en getuigt over uw eigen ervaringen bij andere Iraniërs en Afghanen in het opvangcentrum van Arendonk. U slaagde er inmiddels in negen personen te overtuigen zich te bekeren. U vermoedt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekeringsactiviteiten in België omdat u erover spreekt op facebook. U volgt ook de facebook-pagina van de priester van uw kerk. Hij heeft Iran al twintig jaar geleden verlaten en is een bekend persoon. Tevens werd een foto van uw doopsel op facebook geplaatst. F. (...), een lid van uw kerkgemeenschap, filmde uw doopsel. Haar zus keerde terug met F. (...)'s camera. Toen zij uit Iran terugkeerde, stond de film niet langer op het toestel. U weet niet wat ermee gebeurd is. Een eventuele terugkeer naar Iran betekent voor u een gewisse dood.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een attest van de Iraanse Kerk Kortrijk waarin gesteld wordt dat u van augustus tot oktober 2012 deze kerk bezocht; een visitekaartje, een aanbevelingsbrief en een doopcertificaat van The Redeemed Christian Church of God – Persians' Parish kerk in Turnhout; enkele foto's van uw doopsel; en een print van uw facebook-timeline d.d. 22 oktober 2013.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen aanbracht aangaande de redenen die u inriep in het kader van uw eerste asielpcedure en die een nieuw licht zouden kunnen werpen op de weigeringsbeslissing in deze procedure.

Daarnaast kunnen er ook ernstige vragen gesteld worden bij de motieven die u aanhaalde bij uw tweede asielaanvraag. U verklaarde door uw bekering tot het christendom, meer in het bijzonder tot de protestantse kerk, en uw bekeringsactiviteiten in België de doodstraf te vrezen in Iran. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u uw bekering tot het christendom/protestantisme geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Het ontbreekt u immers aan elementaire basiskennis van het christendom/protestantisme. Zo bleek u niet te weten wat een sacrament is en kon u er dan ook geen noemen (CGVS II, blz. 7). Nochtans is het doopsel één van de twee sacramenten die binnen de protestantse kerk bestaan. Uw doopcertificaat vermeldt bovendien uitdrukkelijk 'the sacrament of baptism'. Daarnaast slaagde u er niet in om ook maar één parabel te noemen. U wist wel wat een parabel is, maar bleek er geen te kennen. U verwees wel naar enkele christelijke teksten doch niet naar parabels uit de Bijbel (CGVS II, blz. -8). U beweerde nochtans elke dinsdag naar de preek van de priester te gaan (CGVS II, blz. 5). Gevraagd of hij dan nooit een parabel vertelde, antwoordde u ontkennend. Hij zou de gave van een helderziende hebben en daaruit verhalen putten. U vervolgde door te stellen dat een gelovige geen nood heeft aan citering uit de Bijbel (CGVS II, blz. 8). Dergelijke verklaringen zijn hoogst opmerkelijk voor iemand die beweert protestant te zijn. In het protestantisme staat het woord van god immers centraal, hetgeen u overigens zelf beaamde (CGVS I, blz. 5). Ook het wonder van Kanaän kende u niet (CGVS II, blz. 8). Verder wist u dat de Bijbel eindigt met de Openbaringen, die in een droom verschenen aan Johannes. De betekenis ervan kon u evenwel niet toelichten (CGVS II, blz. 7).

Verder legde u weinig eenduidige en weinig overtuigende verklaringen af over de bekendheid van uw bekering in Iran. Tijdens uw eerste gehoor stelde u dat uw vrienden D. F. (...), W. M. (...) en B. M.

(...) via uw broer in België op de hoogte zijn geraakt van uw bekering (CGVS I, blz. 5). In uw tweede gehoor daarentegen verklaarde u dat deze drie vrienden enkel uw telefoonnummer van uw broer hadden gekregen. U zou enkel aan D. (...) verteld hebben dat u gedoopt bent (CGVS II, blz. 4, 10). Los van deze tegenstrijdigheid is het hoogst opmerkelijk dat u zich als ambassadeur van Christus beschouwt en het als uw taak ziet om over uw geloof te spreken aan iedereen, en dat u aanhaalde geen enkele vrees meer te hebben, maar dat u hierover niets aan uw zus in Iran (met wie u contact onderhoudt) of aan uw vrienden in Iran gezegd zou hebben (CGVS II, blz. 4, 10). U vermoedde dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering en bekeringsactiviteiten via facebook (CGVS II, blz. 10). Zo zou u op facebook over uw geloof spreken. Bij uw eerste gehoor werd u gevraagd uw facebook-pagina te openen. Deze bevatte geen enkel bericht met betrekking tot het christendom. Toen u uw facebook-pagina opende tijdens het gehoor op 22 oktober 2013, bevatte deze slechts enkele algemene berichten over god. U beweerde dat er een foto over uw doopsel op facebook stond, maar slaagde er niet in deze te tonen. Daarnaast beweerde u dat de zus van F. (...) naar Iran ging met de camera van F. (...) waarop een film van uw doopsel stond. Toen zij uit Iran terugkeerde, was de film van de camera verdwenen (CGVS II, blz. 11). De conclusie die u hieruit trekt, namelijk dat de Iraanse autoriteiten op deze manier op de hoogte zijn van uw bekering, is louter en alleen gebaseerd op uw persoonlijk vermoeden. U hebt dan ook in het geheel niet aannemelijk gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering en dat u aldus problemen zou kennen naar aanleiding van uw bekering.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot wel dat u interesse toont voor het christendom en dat u hierover gelezen heeft. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft zijn er geen redenen om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. Uw evangelisatie beperkt zich tot het in contact brengen van enkele Iraanse en Afghaanse asielzoekers met uw Kerk en hen ervan te overtuigen zich ook te bekeren (CGVS I, blz. 6; II, blz. 9). Gezien de oprechtheid van uw bekering in het gedrang is en u bovendien slechts over een beperkte basiskennis van het christendom/protestantisme beschikt, die u niet in staat stelt het christendom te prediken, dient uw bekeringsijver dan ook laag ingeschat te worden. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u geen namen kon noemen van Iraniërs die na hun bekering problemen ondervonden in Iran of van Iraanse pastoors die gearresteerd werden (CGVS II, blz. 11-12). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Het feit dat u documenten van uw kerkbezoek en bekering neerlegt, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 90 538 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, map eerste asielaanvraag).

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen deze beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van het door verzoekende partij aangevoerde middel met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is.

2.2.3. Waar verzoekende partij aanhaalt dat de beslissing van verwerende partij gebaseerd is op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas, terwijl zij wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas heeft weergegeven, merkt de Raad op dat het zich louter niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing en het louter vasthouden aan haar verklaringen niet volstaat om een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Verzoekende partij dient hiervoor concrete argumenten aan te brengen.

2.2.4.1. Aangaande de vaststelling dat het verzoekende partij aan elementaire basiskennis ontbreekt van het christendom/protestantisme, merkt verzoekende partij op dat in de bestreden beslissing wordt aangenomen dat zij wel degelijk interesse toont in het christendom. Zij betoogt dat haar niet kan worden verweten *“niet alle details van het geloof”* te beheersen, gelet op het feit dat zij nog vrij jong is in *“haar nieuwe geloofsovertuiging”*, zij niet uit een christelijke traditie komt en zij haar geloof bovendien slechts binnen een kleine, beperkte geloofsgemeenschap praktiseert, waar andere accenten worden gelegd dan in de grote, reguliere geloofsgemeenschappen. Dat zij met bepaalde begrippen of gebruiken minder vertrouwd is, kan haar dan ook niet ten kwade worden geduid, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar rechtsleer teneinde het volgende te benadrukken: *“Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker”*. Verzoekende partij wenst er tevens op te wijzen dat dit eveneens wordt bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State.

2.2.4.2. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat, hoewel uit de verklaringen van verzoekende partij kan worden afgeleid dat zij – een al dan niet oprechte – interesse heeft voor het christendom en zij hierover gelezen heeft, verzoekende partij niet kon zeggen wat een sacrament is en dat zij geen enkel sacrament kon noemen, hoewel het doopsel één van de twee sacramenten is die binnen de protestantse kerk bestaan en haar doopcertificaat uitdrukkelijk vermeldt dat het doopsel een sacrament is. Verwerende partij merkt in haar beslissing tevens op dat verzoekende partij er niet in slaagde om ook maar één parabel te noemen, terwijl zij heeft verklaard dat zij elke dinsdag naar de preek ging luisteren van een priester, dat het feit dat verzoekende partij heeft verklaard dat een gelovige/de priester geen nood heeft aan citering uit de Bijbel hoogst opmerkelijk is voor iemand die beweert protestant te zijn, aangezien het woord van God centraal staat in het protestantisme, dat verzoekende partij niet kon zeggen wat het wonder van Kanaän is en dat zij de betekenis van de Openbaringen niet kon toelichten. De Raad is van oordeel dat van een asielzoeker die beweert zich te hebben bekeerd tot een nieuw geloof, kan verwacht worden dat die gedetailleerde verklaringen kan afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk. Aangezien de bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kan van hem een grondige kennis over het geloof tot hetwelk hij zich bekeerd heeft, verwacht worden. Dit geldt des te meer wanneer de asielzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de asielzoeker. De vaststelling dat verzoekende partij niet eens over een elementaire basiskennis blijkt te beschikken van het christendom/protestantisme kan, gelet op het

voorgaande, niet worden goedgepraat door de uitleg dat zij zich nog niet zo lang geleden heeft bekeerd, dat zij niet is opgegroeid binnen een christelijke traditie en dat zij haar geloof slechts binnen een kleine, beperkte geloofsgemeenschap praktiseert. Bovendien betreft de opmerking van verzoekende partij dat er in een kleine beperkte geloofsgemeenschap andere accenten worden gelegd dan in de reguliere grote geloofsgemeenschappen waardoor voormelde kennis haar vreemd is een blote bewering daar niet met enige objectieve informatie onderbouwd.

Tot slot merkt de Raad op dat de opmerking dat volgens bepaalde rechtsleer en de rechtspraak van de Raad van State het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, niet noodzakelijk zorgt voor een tegenstrijdigheid, niet als een verschoningsgrond kan worden beschouwd voor de vaststelling dat verzoekende partij bijzonder weinig kennis aan de dag kon leggen over haar nieuw geloof. Het betreft immers geen tegenstrijdigheid of omissie doch een louter gebrek aan kennis. Voormeld argument kan evenmin als verschoningsgrond dienen voor het feit dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over de bekendheid van haar bekering in Iran. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekende partij tijdens de twee gehoren op het Commissariaat-generaal simpelweg verschillende verklaringen heeft afgelegd.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt aangenomen dat zij interesse toont in het christendom en dat vervolgens geponeerd wordt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding geeft tot vervolging in Iran. Verzoekende partij wijst erop dat tijdens het eerste gehoor werd vastgesteld dat zij bepaalde geloofsgerelateerde boodschappen postte op haar facebookpagina. Dit wordt ook uitdrukkelijk erkend in de bestreden beslissing. Het is aldus duidelijk dat zij wel degelijk naar buiten treedt met haar christelijke geloofsovertuiging, onderstreept verzoekende partij. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij hier volkomen aan voorbij is gegaan en dat er dienaangaande geen enkele motivering is voorzien in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is dan ook intern tegenstrijdig omdat enerzijds wordt aangenomen dat zij geen gevaar zou lopen wegens een gebrek aan openbare beleving van haar geloof en anderzijds wordt vastgesteld dat aan dit geloof wel degelijk een zekere vorm van openbaarheid wordt gegeven, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekende partij enkel kan worden afgeleid dat zij interesse toont voor het christendom en dat zij hierover gelezen heeft. Deze conclusie is, zo blijkt uit de bestreden beslissing, ingegeven door de vaststellingen dat verzoekende partij niet over een elementaire basiskennis van haar nieuw geloof blijkt te beschikken en dat zij weinig eenduidige en weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de bekendheid van haar bekering in Iran. Verwerende partij motiveert in dit verband dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over de vrienden aan wie zij zou hebben gemeld dat zij zich heeft bekeerd, dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoekende partij, die heeft verklaard dat zij zich als de ambassadeur van Jezus ziet en het als haar taak ziet om over haar geloof te spreken met iedereen en die tevens heeft verklaard geen enkele vrees meer te hebben, niets over haar bekering heeft verteld aan haar zus, met wie zij contact onderhoudt, en haar vrienden in Iran. Met betrekking tot de berichten op haar facebookpagina motiveert verwerende partij dat, wanneer verzoekende partij tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd om deze pagina te openen, er geen enkel bericht op terug te vinden is met betrekking tot het christendom en dat, toen verzoekende partij haar pagina opnieuw opende tijdens haar tweede gehoor, deze facebookpagina enkel algemene berichten bevatte over God. Verwerende partij merkt eveneens op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor beweerde dat er een foto van haar doopsel stond op facebook, maar dat zij er niet in slaagde deze foto te tonen. Tot slot merkt verwerende partij nog op dat de bewering van verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar bekering omdat de film waarop haar doopsel stond verdwenen is uit de camera die werd meegenomen naar Iran, louter en alleen gebaseerd is op haar persoonlijk vermoeden. Verwerende partij komt op basis van het voorgaande tot de conclusie dat verzoekende partij in het geheel niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar bekering en dat zij hierdoor problemen zou kunnen ondervinden. Verder in de bestreden beslissing wordt nog aangehaald dat de evangelisatiepraktijken van verzoekende partij zich beperken tot het in contact brengen van enkele Iraanse en Afghaanse asielzoekers met haar kerk en hen ervan te overtuigen zich ook te bekeren. Verwerende partij concludeert dat, gezien de oprechtheid van haar bekering in het gedrang is en zij bovendien slechts over een zeer beperkte basiskennis van het christendom/protestantisme beschikt, die haar niet in staat stelt het christendom te prediken, haar bekeringsijver dan ook laag dient te worden ingeschat.

Het voorgaande in acht genomen, kan het verweer van verzoekende partij dat zij wel degelijk naar buiten zou treden met haar christelijke geloofsovertuiging, dat verwerende partij hier volkomen aan voorbij is gegaan en dat de bestreden beslissing op dit punt intern tegenstrijdig is, niet door de Raad worden bijgetreden. Er wordt immers duidelijk gemotiveerd waarom het feit dat verzoekende partij algemene berichten over God heeft gepost op haar facebookpagina, niet volstaat om aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten werkelijk op de hoogte zouden zijn van haar bekering tot het christendom en dat zij hierdoor problemen zou ondervinden in Iran. Tevens wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst aan evangelisatie zal doen.

2.2.6. Uit het geheel van voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat haar de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij zeer snel en onzorgvuldig tot een negatieve beslissing is gekomen, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 20 en stuk 21) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 februari 2013 en 22 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT